

AMI LÖNNROTH
JOURNALIST OCH KRÖNIKÖR

// På en av mina arbetsplatser kom vi att tillämpa ett vänligt sätt att vara mot varandra. Det skapade inte bara trivsel utan också en mycket mer kreativ miljö än de andra redaktioner.

» bor i anrikt trähus

Name: Ami Lönnroth.
Sysselsättning: Journalist och författare.
Födelseår: 1940.
Bor: I ett gammalt trähus.
Familj: Gift med Per Eric Mattsson. Tillsammans har vi fyra barn och nio barnbarn.
Kuriosa: Älskar handskrivna brev men skriver själv på dator.
Kontakt: ami@bibliobi.com

När sa du senast något uppskattande?

Det enda som är trist, så min tidigare arbetskamrat Håkan där vi satt i solen och väntade på tåget, är att jag inte får vara med på min egen begravning och höra allt som sägs.

Vi hade just bevistat vår tidigare chefs jordfästning med ett strålande griftetal av en inspirerad kvinnlig präst och senare mottagning i hemmet med underbara minnestal över allt vad denne man åstadkommit i sitt liv av yrkesmässiga framgångar, roliga upptåg i studenttidens Uppsala och glad öppenhet också i sitt senare yrkesliv. Därtill ett rikt familje- och umgängesliv. En person som också räckt till för så många andra och som alla nu hade fina minnen av.

Ja, jag kan förstå Håkan. När ges i livet en chans att sammanfatta vår levnadsbana och tänka på det som varit bra? Jo, det skulle väl vara på en och annan jämn födelsedag. Men annars? Mest ruvar vi väl i hemlighet över våra tillkortakommanden och försöker efter bästa förmåga dölja dem för omgivningen.

Och hur ofta säger vi själva uppskattande saker till personer i vår omgivning - på jobbet, i familjen, i kassan på Konsum?

Nej, den sortens verbala generositet ingår väl inte i vår kultur, spåren av religiös puritanism sitter där fastnitad. Man ska inte förhåva sig, inte ta till överord. I varje fall inte om någon som ännu är i livet.

Jag minns hur svårt jag hade att ta emot de vänligheter som min amerikanska väninna Carole brukade säga till mig när vi blev bekanta på 70-talet: "You're so wonderful, Ami". Hur svarar man på det? "Yes, I am" eller "Thank you" eller "No, no, I'm not wonderful. You are!"

När jag sedan besökte henne i USA fann jag att det var lättare att ta emot sådana generösa omdömen och också att returnera dem. USA - det positiva tänkandets kultur.

På en av mina redaktionella arbetsplatser genom åren kom vi faktiskt att tillämpa ett vänligt sätt att vara mot varandra. Det skapade inte bara trivsel utan också en klart mycket mer kreativ miljö än de andra redaktioner jag arbetat på. Tyckte man att en kollega skrivit en bra artikel så sa man det. Och diskuterade sedan med de andra i gruppen vad som gjorde den så bra. Det blev till en vana men inte tom rutin. Kunde man ta och ge positiva omdömen så blev det också lättare att ta och ge kritik. Jag tror det blev ett förhållningssätt som fastnade i oss.

Blev jag lika uppskattande mot mina närmaste? Och de mot mig? Jo, det tycker jag nog. Även om herrarna i min omgivning inte är några vänner av överord.

Men när jag hör min käre man säga "Du är bra", då vet jag att det betyder ungefär "Ami, you're so wonderful".